

примѣри отъ отношенията между мъже и жени. На проповѣдта му присѣдствували много мъже и жени. Единъ мъжъ, като се върналъ отъ събранието, обърналъ се строго къмъ жена си: Не те ли е срамъ да ходишъ да разправяшъ на проповѣдника, какъ живѣемъ помежду си? Разправятъ ли се интимни случки изъ живота на семейството? Ще станемъ за смѣхъ на хората! — Нищо не съмъ разказвала на проповѣдника — добавила, за свое оправдание, жената. — Не вѣрвамъ, ти непременно си му разказвала. Иначе, той не би могълъ да изнесе такива случки, каквито ставатъ и въ нашия животъ. Отде би могълъ той да знае това, ако не му е разказвано?

Следователно, думитѣ и примѣритѣ, съ които ораторътъ или проповѣдникътъ си служи, трѣбва да бждатъ отбрани, да не засѣгатъ никого. Азъ съмъ за онзи езикъ, думитѣ и примѣритѣ на който да бждатъ отбрани, меки, да не заставятъ хората да си правятъ криви заключения. Примѣритѣ трѣбва да служатъ като поощрение за добро, а не да обиждатъ. Примѣритѣ, добри или лоши, иматъ влияние върху хората. Нѣкои лоши примѣри могатъ да послужатъ като потикъ за чистене.

Едно се иска отъ сегашнитѣ хора: да иматъ поне една основна мисълъ, на която всѣкога да разчитатъ. При каквито условия на живота си да се намиратъ, тѣ трѣбва да разчитатъ на своята основна мисълъ. Не разчитатъ ли на сжщото и банкерътъ? Неговата основна